

'No podrem pactar si no hi ha garanties'

Jordi Pujol està concentrat en les eleccions del 12 de març i, per tant, en l'objectiu que Convergència i Unió torni a tenir la clau de la governabilitat. Però té plans per a després, com ara parlar "i actuar", diu, sobre els grans problemes que "se'ns tiren a sobre".

El dia a dia de Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, està marcat per les eleccions del 12 de març a les Corts espanyoles, tot i que no es presenti com a candidat. De les quatre hipòtesis possibles de resultats electorals per a Convergència i Unió (obtenir bons resultats i ser decisius a Madrid, bons resultats i no ser decisius, mals resultats i ser decisius, i mals resultats i no ser

decisius), sap que ha d'aspirar a la primera hipòtesi. Però no es pot negar que l'atrau la segona possibilitat, la d'obtenir una bona representació al Congrés dels Diputats sense el maldecap d'haver de decidir qui governarà a Madrid i tenir, per tant, més llibertat de moviments els pròxims anys. Ja coneix el desgast polític que ha representat per a CiU el suport als successius governs del PSOE i el PP, que

segurament ha influït en els últims resultats electorals de la coalició.

Entrevistar un polític enmig d'aquest ambient farcit de factors electorals condiona evidentment les seves respostes. Són més calculades, més meditates... i més curtes. Per a Pujol, ara toca deixar clar que aconseguir un pacte fiscal per a Catalunya és el principal objectiu, i les altres consideracions són secundàries.

Sigui perquè es tracta de concentrar esforços en els objectius immediats —tant en el cas de Jordi Pujol com en el dels altres polítics implicats en les eleccions—, o perquè són les terceres eleccions en pocs mesos, aquesta campanya sembla menys interessant que les anteriors, encara que ara es tracti d'elegir el govern espanyol que haurà de resoldre el garbuix multinacional de l'estat espanyol o pacificar el País Basc, per exemple.

—Com creu que s'està desenvolupant la campanya electoral. És poc interessant?

—No hi ha cap elecció que no sigui interessant. El que passa és que enguany hi ha menys crispació acumulada que fa quatre anys.

—Sembla que els ciutadans no hi tinguin tant d'interès com en les eleccions de l'any passat...

—Probablement els ciutadans ja coneixen millor el que cada partit ofereix i pot oferir.

—Tant Almunia com Aznar han dit coses sobre l'estat de les autonomies durant la campanya. Un d'ells haurà de governar. Com valora les seves propostes?

—Estan en la línia dels partits centralistes, que és el que són el PP i el PSOE (i el PSC fent d'escolà). Només quan tenen necessitat de negociar amb els partits nacionalistes modifiquen la seva actitud de fons. Així fou en el moment de la transició democràtica. Així fou en el 93 i en el 96, quan primer el PSOE i després el PP varen necessitar pactar amb els nacionalistes catalans. I això tornarà a ser després del 12-M si CiU treu un bon resultat.

—Creu que el pacte entre Joaquín Almunia i Francesc Frutos pot canviar moltes coses?

—De moment em sembla que no.

—I amb el País Basc, què s'ha de fer?

—En primer lloc no utilitzar els assassinats com a munició electoral. En segon lloc no afegir nous elements de fractura i de desestabilització, com ha estat la petició de dimissió de l'Ibarretxe o d'eleccions anticipades, com ha fet en Piqué. Finalment entendre que la política d'erosió del nacionalisme democràtic compromet greument les perspectives de pau en un futur a mig termini.

—Quina actitud s'hauria de tenir des de Madrid, i des de la resta de l'estat, cap al PNB i cap als altres partits nacionalistes bascos?

—Li diré quina hem tingut nosaltres. Creiem que el PNB i EA varen fer una aposta arriscada, però vàlida. Crec que admetien la possibilitat del fracàs i que sabien que això els crearia una situació difícil. Però feia més de trenta anys que hi havia centenars de morts, segrests, violència de tota mena, etc. i a part de l'intent d'Alger no hi havia hagut mai un intent a fons de conduir el conflicte cap el camp polític i treure'l del terrorisme. Algun dia s'havia d'intentar.

L'Ardanza va proposar que tots els partits democràtics junts ho provessin. El PP i el PSOE ho varen rebutjar. Aleshores el PNB i EA ho varen provar pel seu compte. No ha sortit bé, però té tot el sentit que ho intentessin.

—L'altre gran tema de la campanya han estat els impostos. La proposta del PP d'abaixar els impostos no és posar el carro davant del bou, és a dir, no toca abans resoldre el problema del finançament autonòmic?

—Són coses diferents. El finançament autonòmic és també un problema del volum del diner que es transfereix a Catalunya, però sobretot de model i finalment de percentatge. Si el conjunt de l'estat ingressa menys (perquè hi ha menys pressió fiscal) ja s'entén que Catalunya també ingressarà menys. El que no es pot acceptar és que tant a les verdes com a les madures Catalunya pagui molt més que els altres i rebi molt menys. I això passa en unes proporcions que no passa a cap país europeu.

Dit això és possible que el futur govern vulgui fer-nos passar gat

per llebre i dir que com que hi ha rebaixa d'impostos no es pot tocar res del finançament català. En aquest cas, suposant que el nostre suport fos necessari, ens hauríem de plantar.

—Si el finançament autonòmic és tan bàsic, perquè no està més present en la campanya electoral?

—Procurem que hi estigui present. Però costa. L'enfrontament entre el PP i PSOE, i l'Aznar i l'Almunia, i quan no és això el tema basc han tapat fins ara el nostre missatge sobre finançament. Tot i que com deia podria ser, segons els resultats, que esdevingués el tema clau per a l'estabilitat i la governabilitat espanyoles.

—Vostès han posat un ex-alt funcionari d'Hisenda, Heribert Padrol, de número dos a la llista de Barcelona...

—Tothom se n'ha sorprès. L'hem posat perquè era

"Creiem que PNB i EA va fer una aposta arriscada, però vàlida. Crec que admetien la possibilitat del fracàs i sabien que això els crearia una situació difícil. No ha sortit bé, però té tot el sentit que ho intentessin."

"Si el conjunt de l'Estat ingressa menys (perquè hi ha menys pressió fiscal) ja s'entén que Catalunya també ingressarà menys. El que no es pot acceptar és que tant a les verdes com a les madures pagui molt més que els altres i rebi menys."

—Parlar d'això per a mi no és actual. Ara l'únic que compta és treure entre 15 i 17 diputats el dia 12 de març. Més endavant sí que haurem de parlar d'això altre.

—*El pes de Jordi Pujol a CiU continua essent tan determinant com sempre, però el moment del relleu ja es veu a venir. Com creu que s'ha de fer aquest procés?*

—Comprenguin que això avui tampoc toca. Ja en parlarem.

—*La competència que hi pugui haver entre Josep Antoni Duran, Joaquim Triadú i Artur Mas són imaginacions dels periodistes?*

—Tampoc toca. Ara mateix, el que em toca fer és anar amb en Padrol i en Trias a un acte sobre la forma d'ajudar als autònoms.

—*Fa temps que Convergència Democràtica intenta renovar el seu discurs polític. Ho aconsegueix?*

—CDC intenta efectivament renovar el seu discurs. Això és un gran mèrit, perquè el discurs de molts partits i de molta de la gent que parla de política s'està envellint molt. Consti que bona part de l'opinió pública no sent massa la necessitat de renovació dels discursos polítics. De fet es refugia en una certa passivitat i ara que l'economia va bé en anar tirant de la rifeta. Però això no pot durar massa. Alguns grans problemes se'ns tiren a sobre. Li posaré alguns exemples.

La immigració. Els grans partits se n'han desentès amb poques excepcions. Pensin que la nova Llei d'Estrangeria neix d'una iniciativa de CiU. La indiferència del PP, del PSOE i del PSC havia estat to-

tal. Ja els anava bé la llei anterior que sobretot era policíaca. Però un cop iniciada la discussió del projecte de llei han passat dues coses. La primera és que tots plegats hem comès alguns errors. Tots en som responsables. Però la llàstima és que no hem aprofitat això per a endegar una reflexió a fons i responsable sobre el tema. Probablement estàvem massa a prop de les eleccions. No dic que passades les eleccions s'hagi de canviar la llei, sinó que serà el moment d'aquesta reflexió.

—...

—Li'n posaré un altre exemple. Hem d'anar molt depressa en la difusió dels coneixements d'informàtica i en l'accés a Internet. Fins ara, crec poder dir que a Catalunya hem fet bona feina. Però no n'hi ha prou, perquè la irrupció de nous coneixements i de noves tècniques pot crear nous desequilibris i noves fractures socials. I això en dos aspectes: dintre mateix de la societat i entre Catalunya i altres països que hagin actuat millor i més de pressa.

I un altre exemple. Està caient fortament el sentit del bé comú. I puja la mentalitat del "cadascú a la seva". Això comença a ser perillós per al progrés, que necessita cohesió social i bona convivència. I perillós també per al tremp moral del país. De tot això ara fa de mal parlar-ne, perquè les eleccions ho acaparen tot. Però parlar d'aquestes coses i actuar serà un dels meus objectius polítics i personals durant els propers anys.

"Consti que bona part de l'opinió pública no sent massa la necessitat de renovació dels discursos polítics. De fet es refugia en una certa passivitat i ara que l'economia va bé en anar tirant de la rifeta."